

F. M. DOSTOJEVSKIJ

Uražení
a ponížení

KIOKAN

Translation © Taťjana Hašková
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z ruského originálu Униженные и оскорбленные
přeložila Taťjana Hašková
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2020
shop@alpress.cz
V nakladatelství Alpress vydání první

ISBN 978-80-7633-327-7

ČÁST PRVNÍ

1

Lošského roku 22. března večer jsem zažil prazvláštní příhodu. Chodil jsem celý den po městě a hledal byt. V tom starém bylo moc vlhko a já už jsem začínal ošklivě kašlat. Chtěl jsem se vlastně stěhovat už na podzim, ale pak jsem otálel až do jara. Teď se mi za celý den nepodařilo nic kloudného sehnat. Přál jsem si za prvé být samostatný, žádný podnájem, a za druhé jsem chtěl alespoň jednu světnici, ale rozhodně musela být velká a přitom ovšem co možná nej-lacinější. Pozoroval jsem, že těsný příbytek vždy brání myšlenkám v rozletu. A kdykoli jsem přemýšlel o svých příštích románech, vždycky jsem rád přecházel po pokoji sem a tam. Vždycky mě víc těšilo o svých dílech přemýšlet a představovat si, jak budou napsána, než je doopravdy psát. A věřte, nebylo to leností. Čím tedy?

Už po ránu jsem se necítil zdrav a před západem slunce se mi udělalo dočista zle; začala mnou lomcovat zimnice. Ke všemu jsem byl celý den na nohou a zmáhala mě únava. K večeru krátce před setměním jsem šel po Vozněsenské třídě. Miluji březnové slunce v Petrohradě, zejména když zapadá, ovšem musí to být za jasného mrazivého večera. Celá ulice se náhle rozzáří v záplavě prudkého světla a všechny domy zajiskří. Šedé, žluté a špinavé zelené barvy odloží na okamžik všecku

nevlídnost; docela se vám rozjasní mysl, skoro sebou trhnete, jako když do vás někdo vrazí loktem. Nový pohled, nové myšlenky... Žasnu, co dokáže jediný paprsek slunce udělat s lidským srdcem!

Avšak sluneční paprsek pohasl. Přituhovalo a mráz už pěkně štípal. Šero houstlo. Z obchodů a krámků probleskovalo plynové světlo. Už jsem došel k Müllerově cukrárně, ale najednou jsem zůstal stát jako solný sloup a zadíval se na druhou stranu ulice, snad v předtuše, že se mi v nejbližší chvíli přihodí něco neuvěřitelného, když vtom jsem na protější straně uviděl starocha se psem. Mám dosud v živé paměti, jak se mi sevřelo srdce v jakémsi velmi nelibém pocitu a sám jsem nevěděl, kam jej zařadit.

Nejsem mystik, v předtuchy a věštby jen tak nevěřím; ale stalo se mi v životě – jako možná leckomu – několik příhod dosti záhadných. Vezměme si například toho starého pána. Proč jsem při tehdejším setkání náhle vytušil, že ještě ten večer zažiji něco, co nebude tak docela běžné? Byl jsem koneckonců nemocný a chorobné dojmy skoro vždy klamou.

Staroch se ubíral ulicí svým pomalým krokem, šoupal nohama, které byly jako hůlky, a snad je ani neohýbal. Šel shrben a slabě ťukal španělkou o dláždění. Blížil se k cukrárně. Jaktěživ jsem se nesetkal s takovým podivným zjevem. Už dřív, když jsme se ještě před tímto shledáním setkali u Müllerů, mě pokaždé bolestně fascinoval. Vysoká postava, shrbená záda, sinalá osmdesátiletá tvář, vetčný kabát roztržený ve švech, staromódní, zprohýbaný kulatý klobouk, chránící holou hlavu, na níž se zachoval docela vzadu v týle chomáč nažloutlých šedin; všechny pohyby, konané jaksi nevědomky, jako když natáhnete péro – to vše bezděčně zaráželo každého, kdo se s ním poprvé setkal. Bylo vskutku s podivem vidět takového starce nad hrobem samotného, bez průvodce, tím spíš, že vypadal jako blázen, který utekl dozorcům. Ohromovala mě i jeho nepředstavitelná hubenost. Byl kost a kůže. Velké kalné oči zasazené do modrých kruhů hleděly vždy přímo před sebe, nikdy stranou, a vůbec nic neviděly, o tom

jsem přesvědčen. Sice se na vás díval, ale přitom šel rovnou proti vám, jako by měl před sebou prázdný prostor. Toho jsem si všiml několikrát. K Müllerům začal chodit před nedávnem, neznámo odkud se vzal, a vždy se svým psem. Nikdo z hostů v cukrárně se s ním nikdy neodvážil promluvit, a on se také s žádným nepouštěl do řeči.

Proč se vůbec vláčí k Müllerovi a co tam má co pohledávat? uvažoval jsem a s nelibostí jsem si ho prohlížel. Snad to bylo nevolností a únavou, ale najednou ve mně vzkypěla podivná zlost. Nač asi myslí, pokračoval jsem v duchu, co mu táhne hlavou? A myslí ještě vůbec na něco? Obličej má tak zmrtvělý, že už zholá nic nevyjadřuje. A kde sebral toho šeredného psa, který se od něho nehne ani na krok a je mu tolik podobný?

Tomu nešťastnému psu bylo snad taky nějakých osmdesát let. Docela jistě. Za první, vypadl tak staře, jak nikdy žádný pes nevypadá, a za druhé – proč mě hned napoprvé, co jsem ho spatřil, nenapadlo, že ten čokl je úplně jiný než ostatní psi? Že je to pes neobyčejný, možná nějaký Mefisto v psí podobě, a jeho osud nějakým tajuplným, neznámým způsobem souvisí s osudem jeho pána. Kdybyste ho viděli, hned byste mi dali za pravdu, že to bude snad už nějakých dvacet let, co naposledy žral. Byl hubený jako kostra anebo (máte na vybranou) jako jeho pán. Skoro všechna srst mu vypelichala, i na oháňce, vždy pevně stažené a visící dolů, hotový klacík. Ušatá hlava se ponuře chýlila k zemi. V životě jsem neviděl tak odporné zvíře. Když šli oba po ulici – pán napřed a pes mu v patách – dotýkal se zespod čenicem přímo pánova šatu jako přilepený. Jejich chůze i celý vzhled doslova říkal při každém kroku:

Jsmo staří, to je let! Bože, to je nám už let!

Tak si vzpomínám, že mě jednou napadlo, že staroch a pes se asi vyhrabali z nějaké stránky Hoffmanna, ilustrovaného Gavarnim, a teď chodí po tom božím světě jakožto živá reklama knížky. Přešel jsem ulici a vstoupil za starým pánem do cukrárny.

V cukrárně se náš staroch uvedl prapodivně a Müller se za pultem nelibě šklebil, jako vždy, když se nevítaný host

objevil. Za prvé si podivný návštěvník nikdy nic neobjednal. Šel pokaždé rovnou do kouta ke kamnům a tam usedl na židli. Pakliže bylo jeho místo u kamen obsazeno, stál chvilku v tupém údivu před pánem, který mu místo zasedl, načež odešel poněkud zaražen do druhého kouta k oknu. Tam si vybral židli, pomalu si sedl, odložil klobouk, dal jej vedle sebe na zem, španěлку položil ke klobouku, poté se opřel zády o opěradlo židle a setrval v nehybnosti tři až čtyři hodiny.

Jakživ nevzal do ruky noviny, nikdy nevyřkl jediné slovo, nevydal ani hlásku; jenom seděl s očima doširoka otevřenýma, ale byl to tak bezmyšlenkovitý, bezduchý pohled, že jste se mohli vsadit, že kolem sebe nic nevidí ani neslyší. Pes, ten se dvakrát třikrát zatočil na místě, pak zasmušile ulehl pánovi k nohám, strčil si tlamu mezi jeho boty, zhluboka se nadechl, a když se natáhl v celé své délce na zem, rovněž znehybněl na celý večer, jako když zcepení. Snad ti dva tvorové někde leželi přes den mrtví, a jakmile zapadlo slunce, najednou ožívali jen proto, aby došli do Müllerovy cukrárny a tam splnili jakousi záhadnou, tajemnou povinnost. Po tři až čtyřhodinovém sezení starý konečně vstal, sebral si klobouk a ubíral se kamsi domů. Zvedl se i pes a s oháňkou staženou a s hlavou svěšenou pomalým, mechanickým krokem následoval pána. Návštěvníci cukrárny se začali starému všemožně vyhýbat a ani si vedle něho nesedali, snad že v nich budil ošklivost. Ale staroch to nevnímal.

Hosté v cukrárně jsou povětšinou Němci. Scházejí se tu z celé Vozněsenské třídy, sami majitelé rozličných živností: zámečníci, pekaři, barvíři, mistři kloboučníci i sedláři. Samí patriarchální lidé v německém slova smyslu. U Müllerů vůbec vládlo patriarchální ovzduší. Šéf často přicházel ke známým hostům a usedal s nimi ke stolu, přičemž teklo hojně punče. Šéfovi psi a malé děti se také časem objevovali mezi hosty, a ti se s nimi bez rozdílu mazlili. Všichni se mezi sebou znali a všichni se měli ve vzájemné úctě. A když se hosté oddali četbě německých listů, břinkalo a drnčelo za dveřmi v šéfově bytě piano, na kterém přehrávala Augustina, nejstarší Müllerova dcerka,

světlovlasá malička Němka s lokýnky, podobná bílé myšce. Valčík se všem líbil a dávali to najevo potleskem. Chodíval jsem k Müllerům v prvních dnech každého měsíce číst ruské časopisy, které tam odebírali.

Když jsem vešel do cukrárny, viděl jsem, že starý už sedí u okna, zatímco pes leží jako obvykle natažen u jeho nohou. Mlčky jsem se posadil do kouta a v duchu si položil otázku. Proč jsem sem vešel, když tady vůbec nemám co dělat, když jsem nemocný a měl bych raději spěchat domů, udělat si čaj a jít si lehnout? Jsem tu snad opravdu jen proto, abych pozoroval toho dědu? Popadla mě zlost. Co je mi po něm, pomyslel jsem si a vzpomněl si na zvláštní nepříjemný pocit, s kterým jsem na něho hleděl předtím venku. A co je mi po všech těch nudných Němcích? K čemu ta bláznivá nálada? K čemu ten zvláštní neklid pro nic za nic, který na sobě pozoruji v poslední době a který mi vadí a brání mi v jasném pohledu na život, jak už mě na to upozornil jistý hlubokomyslný kritik, když rozhořčený posuzoval můj poslední román? Přes všechny ty úvahy a stesky jsem však zůstal sedět a mezitím mě choroba zmáhala pořád víc a víc, až mi nakonec bylo líto opustit teplo místnosti. Vzal jsem si frankfurtské noviny, přečetl dva řádky a začal klímat. Němci mě nerušili. Četli, kouřili a jen občas, tak jednou za půl hodiny, si nesouvisle a polohlasně sdělovali nějakou novinku z Frankfurtu a k tomu nějaký ten vtípek slavného německého šprýmaře Saphira. Poté se s o to větší vlasteneckou pýchou opět zahloubávali do čtení.

Podřimoval jsem asi dvě hodiny a probral se, když mě rozklepala zima. Bylo jasné, že musím domů. Avšak němý výjev, který se odehrával v lokále, mě v té chvíli znovu zadržel. Už jsem se zmínil, že starý pán, kdykoli usedl na svou židli, upřel zrak do jednoho bodu a tak to bylo po celý večer. Také jsem se párkrát ocitl pod jeho, hloupě podivně vytrvalým a vlastně nevidoucím pohledem. A byl to zatroleně nepříjemný, ba nesnesitelný pocit, takže jsem si pokaždé raději rychle přesedl. V dané chvíli byl staříkovou obětí maličký, kulaťoučký a perfektně upravený Němec s naškrobeným stojatým,

tvrdým límečkem a nesmírně červeným obličejem. Přicestovalý obchodník z Rigy, pan Adam Ivanovič Schulz, jak jsem se dozvěděl později, blízký Müllerův přítel, který však dosud neznal starocha ani kohokoliv z návštěvníků.

S rozkoší si četl *Dorfbarbier* (*Vesnický lazebník* – německý list té doby – pozn. red.) a popíjel svůj punč, když tu zdvihl hlavu a zpozoroval na sobě strnulý starcův pohled. Uvedlo ho to do rozpaků. Adam Ivanovič byl velice urážlivý a choulstivý jako vůbec všichni „ctihodní“ Němci. Považoval za divné a trapné, že si ho někdo tak upřeně a bez okolků prohlíží. S potlačovanou nevolí odvrátil zrak od netaktního hosta, něco si zabručel pod nos a mlčky se zakryl novinami. Nicméně mu to nedalo a za chvílku podezíravě vykoukl. A zas ten upřený pohled, nesmyslné zírání! Adam Ivanovič zůstal zticha i tentokrát, ale když se to opakovalo potřetí, vzplanul hněvem. Měl za svou povinnost obhájit vlastní čest a zároveň neudělat před ctihodným obecnstvem hanbu nádhernému městu Rize, za jehož zástupce se pokládal. Netrpělivým pohybem hodil noviny na stůl, přičemž energicky práskl dřevěným rámečkem, v kterém byly upevněny. Rudý ve tváři po vypitím punče i z pocitu urážky, nelenil a upřel planoucí očka na protivného dědka. Vypadalo to, jako by se oba, Němec i jeho protivník, chtěli navzájem přemoci magnetickou silou svých pohledů a čekali, kdo dřív uhne a sklopí zrak. Bouchnutí rámečku a výstřední póza Adama Ivanoviče upoutaly pozornost všech hostů. Všichni ihned nechali svého zaměstnání a zvědavě sledovali oba soupeře. Výjev začínal být velmi komický. Avšak magnetismus vyzývavých očí brunátného Adama Ivanoviče vyšel docela naprázdno. Starý, nedbaje ničeho, dál upřeně zíral na rozzuřeného pana Schulze a naprosto nevnímal, že se stal objektem všeobecné zvědavosti. Snad měl hlavu někde v oblacích, a nikoli na zemi. Adamovi Ivanoviči nakonec došla trpělivost a vybuchl.

„Proč jsi mě tak prohlížíte?“ zvolal německy, ostrým pronikavým hlasem a probodával starce výhružným pohledem.

Ten ale mlčel dál, jako by nechápal, ba ani neslyšel otázku. Adam Ivanovič se odhodlal promluvit rusky.

„Já fás ptát, co na mě tak pilně dýfat?“ vzkřikl zuřivě. „Já známý ke dvoru, a vy neznámý ke dvoru!“ dodal a vyskočil ze židle.

Ale starý se ani nepohnul. Mezi Němci se ozvalo rozhořčené reptání. Sám Müller přiváben hlukem, vešel do lokálu. Když seznal, oč jde, domníval se, že staroch je hluchý, i sklonil se těsně k jeho uchu.

Starý pohlédl mimoděk na Müllera a pojednou se mu v obličejí, až dosud nehybném, objevily známky jakési úzkosti, jakéhosi nervózního rozechvění. Zneklidněl, zahekal, shýbl se pro klobouk, chvatně jej popadl i s hůlčičkou, vstal a se zvláštním žalostným úsměvem – poníženým úsměvem chudáka, který je vyháněn z místa, jež nedopatřením obsadil – se měl k odchodu. V tom smířlivém, poslušném chvatu ubohého vetchého starce bylo cosi, co budilo takovou útrpnost, až z ní srdce usedá, a veškeré obecenstvo, Adamem Ivanovičem počínajíc, rázem změnilo svůj postoj. Bylo zřejmé, že starý nemůže nikoho urazit, a nejen to – sám si dobře uvědomuje, že ho mohou odevšad vyhodit jako žebráka.

Müller byl dobrák a soucitný člověk.

„Ne, ne,“ řekl a povzbudivě poklepal starému na rameno. „Sedět! Aber Herr Schulz moc vás prosil pilně na něho nedívat. On je známý u dvora.“

Ale ubožák ani teď nerozuměl. Zneklidněl ještě více, shýbl se pro šátek, starý a dřavý modrý šátek, který mu vypadl z klobouku, a zavolal na psa, ale ten ležel bez hnutí na zemi, zakrýval si čenich oběma předními tlapami a nejspíš tvrdě spal.

„Azore, Azore!“ zašeptal neznámý třaslavým stařeckým hlasem. „Azore!“

Azor se nehýbal.

„Azore, Azore!“ zoufale opakoval starý a španělkou postrčil psa, ale ten zůstal v původní poloze. Španělka vypadla starci z rukou. Shýbl se, poklekl na kolena a oběma rukama nadzvedl

Azorovi čenich. Chudák Azor! Byl mrtev. Zemřel neslyšně u pánových nohou, možná sešlostí věkem, možná hladu. Starý na něho chvíli hleděl jako omráčen, jako by nechápal, že Azor už nežije, pak se zvolna sklonil k čtyřnohému příteli a přitiskl bledou tvář k jeho mrtvé hlavě. Uplynula chvíle ticha. Všichni jsme byli tím výjevem dojatí... Konečně se nebožák zvedl. Byl bledý a třásl se jako v zimnici.

„Může udelat vycpaný,“ začal soucitný Müller, aby starého aspoň nějak potěšil. „Může dobše udelat vycpaný. Fjodor Karlovič Krieger je veliký majstr delat vycpaný,“ opakoval Müller. Zdvihl se země španělku a podával ji starému.

„Ano, já výborně udelá vyspaný,“ skromně se připojil pan Krieger a vystoupil do popředí.

Byl to dlouhý, vyzáblý počestný Němec s chumáčovitými ryšavými vlasy a s brýlemi na skobovitém nose.

„Fjodor Karlovič Krieger mít veliký talent, aby udelat každý prvotšídni vycpaný zvíše,“ dodal Müller, nadšen svým nápadem.

„Ano, já mít veliký talent, aby udelat každý prvotšídni vyspaný zvíše,“ opět přitakal pan Krieger, „a já vám zdarma udelá váš pejsek vyspaný,“ doložil v návalu ušlechtilé nezištnosti.

„Ne, je vám zaplatí, že vy udelat vyspaný pes!“ zvolal vzrušeně Adam Ivanovič Schulz, který rovněž hořel ušlechtilými city a trochu se pokládal za původce toho všeho.

Starý mlčky poslouchal, ale zřejmě nechápal a pořád se chvěl po celém těle.

„Počkat! Vypijte jednu skleničku dobrý koňak!“ zvolal Müller, když viděl, že záhadný host se má k odchodu. Přinesli koňak. Starý se mechanicky chopil sklenky, ale ruce se mu třáslly, a než ji donesl ke rtům, polovinu vyšpláchl, neupil ani kapku a dal skleničku zpátky na podnos. Pak se usmál jakýmsi zvláštním, zcela nepříhodným způsobem a nejistým krokem spěšně vyšel z cukrárny, Azora zanechal, kde byl. Všichni strnuli úžasem. Ozvaly se výkřiky.

„Schwerennot! Was für eine Geschichte!“ vykřikovali Němci a nevěřicně na sebe poulili oči.

A já jsem se hnal za staříkem. Pár kroků od cukrárny vpravo je úzká tmavá ulička s vysokými domy. Dostal jsem jakési vnuknutí, že starý jistojistě zabočil sem. Druhý dům napravo byl rozestavěn a obklopen lešením. Ohrada kolem domu sahala skoro doprostřed uličky; ležela u ní prkna pro chodce. V temném koutě utvořeném ohradou a domem jsem starého uviděl. Seděl na stupínku dřevěného chodníku, opíral se lokty o kolena a oběma rukama se držel za hlavu. Posadil jsem se k němu.

„Poslyšte,“ řekl jsem, vlastně jsem nevěděl, jak začít, „už se pro Azora netrapte. Pojdme, dovezu vás domů. Hlavně klid. Hned dojdu pro drožku. Kde bydlíte?“

Starý neodpovídal. Nevěděl jsem, co si počít. Vtom mě začal chytat za ruku. „Dusím se!“ vypravil ze sebe chraptivě, sotva slyšitelně. „Dusím se!“

„Pojedeme k vám domů!“ zvolal jsem a násilně jsem ho zvedal. „Vypijete si čaj a lehnete si... Hned přivedu drožkáře. Zavolám doktora... Zním jednoho doktora...“

Už si ani nevzpomínám, co jsem mu ještě říkal. Chtěl se nadzvednout, ale sotva se trochu zdvihl, opět klesl na zem a cosi blábolil tím chraptivým, dušným hlasem. Naklonil jsem se ještě blíž a poslouchal.

„Na Vasiljevském ostrově,“ sípěl, „v šesté linii... v šesté linii...“

Odmlčel se.

„Bydlíte na Vasiljevském? Ale to nejdete správně. Musíte doleva, a ne doprava. Hned vás tam dovezu...“

Staroch se nehýbal. Vzal jsem ho za ruku; klesla jako mrtvá. Pohlédl jsem mu do obličeje, sáhl na něho – byl už mrtev. Měl jsem dojem, že se mi to všechno zdá.

Celé to dobrodružství mě stálo mnoho starostí a má horečka najednou sama od sebe pominula. Starcovo bydliště bylo vypátráno. Avšak nebydlel na Vasiljevském ostrově, nýbrž pár kroků od místa, kde zemřel, v Klugenově domě, až ve čtvrtém poschodí v samostatném podkrovním bytě, který se skládal z malé předsínky a jedné velké světnice s nízkým stropem a malými skulinami na způsob oken. Žil strašlivě nucně.

Z nábytku zde byl všehovšudy stůl, dvě židle a stará, prastará, jako kámen tvrdá pohovka, z které vylézalo lýko na všechny strany; ale i to patřilo domácímu, jak se ukázalo. V kamnech se nejspíš už dávno netopilo, ani svíce se tam nenašly. Dnes si vážně myslím, že starý si zamlouval chodit k Müllerům jen a jen proto, aby poseděl při světle a trochu se ohřál. Na stole stál prázdný hliněný džbánek a ležela okoralá chlebová kůrka. Z peněz se nenašel ani groš. Chyběla i druhá souprava prádla, v které by mohl být pochován; nakonec kdosi věnoval košili. Zřejmě nemohl žít takto úplně sám a jistě ho někdo alespoň zřídka navštěvoval. Ve stole byly nalezeny jeho osobní doklady. Nebožtík nebyl cizinec, ale ruský státní příslušník Jeremiáš Smith, povoláním strojmistr, osmasedmdesát roků starý. Na stole ležely dvě knihy: stručný zeměpis a Nový zákon v ruském překladu, na okrajích popsany tužkou a se znaménky vyrytými nehtem. Tyto knihy jsem získal pro sebe. Byli dotazováni nájemníci i pan domácí, ale nikdo o něm skoro nic nevěděl. Dům má spoustu nájemníků, jsou to skoro samí dělníci a Němky, které pronajímají byt se stravou a úklidem. Ani správce domu, jeden z těch počestných, nemohl o bývalém nájemníkovi mnoho říci, leda snad to, že se za byt platilo šest rublů měsíčně, že nebožtík v něm bydlel čtyři měsíce, ale za poslední dva nezaplatil ani kopejku, takže měl dostat výpověď. Ptali jsme se, zda k němu někdo chodil. Ale nikdo nemohl dát uspokojivou odpověď. Dům je velký, a to je nějakých lidí, co chodí do takové archy Noemovy, kdo by si každého pamatoval. Domovník, který zde sloužil zhruba pět let a byl by snad mohl alespoň něco vysvětlit, odjel čtrnáct dní předtím na návštěvu domů a nechal tu místo sebe synovce, mladého chlapce, který neznal ani polovinu nájemníků. Nevím jistě, jak tenkrát vlastně celé to pátrání dopadlo, ale konečně byl staroch pohřben. V těch dnech jsem se mezi jinými pochůzkami stavil na Vasiljevském ostrově v šesté linii, a teprve když jsem tam přišel, zasmál jsem se sám sobě. Co jiného jsem mohl v šesté linii spatřit než řadu obyčej-

ných domů? Ale proč tedy mluvil umírající stařec o šesté linii a o Vasiljevském ostrově? Nebo jen blouznil?

Prohlédl jsem si Smithův opuštěný příbytek a líbil se mi. Proto jsem si jej zamluvil. Hlavní věc, že tu byla velká světnice, třebaš hodně nízká, takže se mi první dobu pořád zdálo, že narazím hlavou do stropu. Ostatně jsem si brzo zvykl. Za šest rublů měsíčně bych ani nemohl chtít víc. Vlastní byt mě lákal, jenom mi zbývalo sehnat si posluhu, poněvadž žít docela bez ní se dost dobře nedalo. Domovník mi pro první dobu slíbil, že přijde alespoň jednou denně a v nějakém tom nutném případě mi poslouží. A kdoví, myslel jsem si, snad se přece někdo přijde pozeptat na starého pána. Ale uplynulo už pět dní, co zemřel, a dosud nikdo nepřišel.

2

Voné době, totiž před rokem, jsem ještě spolupracoval s časopisy, psal články a skálopevně věřil, že se mi podaří napsat nějakou velkou, dobrou věc. Vysedával jsem tenkrát nad rozsáhlým románem. Ale přece to dopadlo tak, že jsem skončil v nemocnici a asi brzo umřu. A když už brzo umřu, tak k čemu vlastně psát nějaké paměti.

Ve vzpomínkách se mi bezděčně a nepřetržitě vynořuje celý ten krušný poslední rok mého života. Chci teď všechno zaznamenat, a kdybych si nebyl našel tohle zaměstnání, asi bych zhynul steskem. Všechny minulé dojmy mě leckdy vzrušují až bolestně, mučivě. Přeneseny na papír nabydou o něco konejšivějšího, harmoničtějšího rázu; už se nebudou tolik podobat horečnatému blábolení či děsivému snu. Alespoň se domnívám. Už sám proces psaní něco vydá; přece jen uklidní, zchladí mozek, zburcuje dřívější autorské návyky, promění mé vzpomínky i chorobné přeludy v čin, v zaměstnání. Dobrý nápad, zajisté. Ke všemu bude mít felčar po mně dědictví. Až bude

na zimu vsazovat vnější okna, aspoň je může zalepit mými zápisky.

Ale vlastně jsem začal (sám nevím proč) své vyprávění z prostředka. Mám-li ale psát všechno, musím začít od začátku. Nuže, začněme. Ačkoliv můj životopis nebude nikterak dlouhý.

Narodil jsem se nikoli zde, nýbrž daleko odtud v n-ské gubernii. Dlužno předpokládat, že mí rodiče byli dobří lidé, avšak už v dětství jsem osiřel a vyrůstal pak v rodině Nikolaje Sergejiče Ichmeňova, majitele menší usedlosti, který se mě ze soucitu ujal. Měl jedinou dceru Natašu, o tři roky mladší než já. Vyrůstali jsme jako bratr a sestra. Ó, mé milované dětství! Jak hloupé je rmoutit se a truchlit pro tebe v pětadvaceti letech, a na prahu smrti jen na tebe vzpomínat s nadšením a díky! Tenkrát svítilo na obloze tak jasné, takové nepetrohradské slunce a naše dětská srdce tak čile a vesele bušila. Tenkrát byly kolem dokola pole a lesy, a ne hromada mrtvého kamene jako dnes. Byla to věru pohádka, ta zahrada a park ve Vasiljevském, kde byl Nikolaj Sergejič správcem. Do té zahrady jsme chodili s Natašou na procházku. Za ní byl velký mokřinatý les, kde jsme jednou jako děti oba zabloudili... Přečrání, zlaté časy! Život se poprvé hlásil ke slovu, tajemně a vábně, a byla to taková slast se s ním seznamovat. Za každým keřem, za každým stromem tenkrát ještě pro nás kdosi žil, kdosi tajuplný a neznámý. Pohádkový svět splýval se světem skutečným. A když v hlubokých údolích houstly večerní mlhy a jejich šedé hadovité chuchvalce se chytaly křovisek, která se tulila k bokům naší velké rokle, já a Nataša jsme seděli nahoře, drželi se za ruce, plni bázlivé zvědavosti nahlíželi dolů a čekali, že už k nám někdo přijde anebo se ozve z mlhy na dně rokle a chůviny pohádky se stanou skutečnou, nezvratnou pravdou. Později, už po dlouhé době, jsem Nataše jednou připomněl, jak jsme tenkrát dostali čtení pro děti, hned jsme utekli do zahrady k rybníku, kde stála pod hustým starým javorem naše oblíbená zelená lavička, posadili se tam a četli si Alfonse a Dalindu, divotvorný příběh. Ani dnes si nemohu na to vyprávění vzpomenout bez podivného hnutí srdce, a když

jsem loni připomenul Nataše dva první řádky „Alfons, hrdina mého příběhu, narodil se v Portugalsku; don Ramir, jeho otec“ a tak dále, dal jsem se málem do pláče. Asi to vypadalo strašně hloupě, a nejspíš proto se tehdy Nataša tak zvláště usmála mému horování. Ostatně se hned zarazila (to si pamatuji) a k mé radosti také začala vzpomínat na zašlé časy. Slovo dalo slovo, a nakonec také podlehla dojetí. Byl to hezký večer. Probrali jsme všecko: jak mě poslali do internátu (panebože, ta se něco naplakala!), i naše poslední loučení, když jsem už navždy opouštěl Vasiljevské. Internát jsem tehdy už měl za sebou a odjížděl jsem do Petrohradu, kde jsem se chtěl připravit na univerzitu. To mi bylo sedmnáct let, Nataše šlo na patnáctý rok. Nataša říká, že jsem byl takový čahoun, samá ruka, samá noha, až se člověk při pohledu na mne neubráníl smíchu. Ve chvíli loučení jsem ji odvedl stranou, abych jí řekl něco hrozně důležitého, ale jazyk mi najednou ztuhl a oněměl. Nataša si vzpomíná, že jsem byl velice rozčilený. Toť se ví, rozmluva vážla. Nevěděl jsem, co říci, a ona by mi snad beztak nerozuměla. Jen jsem se usedavě rozplakal a nakonec jsem odjel, aniž bych cokoliv řekl. Sešli jsme se až po dlouhé době v Petrohradě. To bylo před dvěma lety. Starého Ichmeňova sem přivedla soudní pře a já se tenkrát zrovna vyšvihl mezi literáty.

3

Nikolaj Sergejič Ichmeňov pocházel z dobré, ale už dávno zchudlé rodiny. Nicméně dostal po rodičích pěkný statek se sto padesáti poddanými. Ve dvaceti letech se dal k husarům. Všecko šlo dobře, než v šestém roce služby prohrál za jediný neblahý večer všechn majetek. Nespál pak celou noc. Příští večer se objevil znova u karetního stolku a vsadil do banku svého koně – to poslední, co mu

zbylo. Karta mu padla, po ní druhá, třetí a za půl hodiny vyhrál zpět jeden ze svých statků, vesničku Ichmeňovku, v které měl dle posledního sčítání padesát poddaných. Nechal hry a hned nazítří si zažádal do výslužby. Sto poddaných bylo nenávratně ztraceno. Po dvou měsících byl Ichmeňov v hodnosti poručíka zproštěn služby a vypravil se na svůj statek. Nikdy v životě už nemluvil o své prohře a přes svou pověstnou dobromyslnost by se byl dozajista rozkmořil s každým, kdo by se mu o tom odvážil zmínit. Na venkově se pilně věnoval hospodářství a v pětatřiceti letech se oženil s chudičkou šlechtickou Annou Andrejevnou Šumilovovou, která neměla žádné věno, ale zato nabyla vzdělání v gubernském šlechtickém penzionátu u emigrantky Mont Revêche. Na tom si po celý život zakládala, ačkoli nikdo nemohl pochopit, v čem vlastně to vzdělání záleží. Z Nikolaje Sergejiče se stal znamenitý hospodář. I statkáři ze sousedství se od něho učili. Uplynulo několik let, když na sousední panství Vasiljevské, čítající devět set poddaných, zavítal z Petrohradu statkář, kníže Petr Alexandrovič Valkovskij. Jeho příchod zapůsobil široko daleko dosti silným dojmem. Kníže byl ještě mladý, i když nikoli nejmladší, měl slušnou hodnost, značné styky, byl hezký, měl majetek a konečně byl vdovec, což obzvláště zajímalo paní a dívky v celém okrese. Vyprávělo se o skvělém přijetí, jehož se mu dostalo v gubernském městě od gubernátora, s kterým byl jaksi spřízněn; o tom, jak všechny gubernské dámy „pobláznil svou roztomilostí“ a tak dále. Byl to zkrátka jeden z těch oslnivých reprezentantů vznešené petrohradské společnosti, kteří se na venkově zřídka objevují, a když už se objeví, vyvolávají kromobyčejný rozruch. Kníže však nebyl zrovna nejpřívětivější, zejména k lidem, které nepotřeboval a které stavěl byt jen o málo níž. Se sousedy neuznal za vhodné navázat kontakt, čímž si naráz udělal mnoho nepřátel. A proto se všichni nesmírně podivili, když si zničehonic usmyslel poctit svou návštěvou Nikolaje Sergejiče. Ovšem, Nikolaj Sergejič náležel k jeho nejbližším sousedům. Na Ichmeňovovy zapůsobil kníže ohromným dojmem. Rázem je oba okouzлил. Zvláště Anna

Andrejevna byla nad ním u vytržení. O něco později už byl u nich jako doma, jezdil k nim každý den, zval je k sobě, vtípkoval, vyprávěl anekdoty, hrál na jejich bídné piano a zpíval. Ichmeňovovi nevycházeli z údivu. Jak mohl někdo o takovém vzácném, roztomilém člověku tvrdit, že je pyšný, nadutý, upjatý sobec, jak to svorně rozkřikovali všichni sousedé? Nezbyvá než si myslet, že knížeti se opravdu zalíbil Nikolaj Sergejič, člověk prostý, přímý, nezištný a ušlechtilý. Vše se ostatně brzo vysvětlilo. Kníže přijel do Vasiljevského, poněvadž hodlal vyhnat ze služby svého správce, jistého zhýralého a přitom ctižádostivého Němce, agronoma obdařeného úctyhodnými šedinami, orlím nosem a brýlemi, který nicméně kradl beze studu a skrupulí, a nadto umučil několik sedláků. Ivan Karlovič byl nakonec dopaden a přistižen při činu, velice se urazil a obšírně vykládal o německé poctivosti. Ale přesto dostal vyhazov, dokonce odešel s hanbou. Kníže potřeboval správce a jeho volba padla na Nikolaje Sergejiče, výtečného hospodáře a dokonalého poctivce, o čemž samozřejmě nemohlo být nejmenších pochyb. Knížeti by asi bylo nejmilejší, kdyby mu Nikolaj Sergejič sám nabídl své služby. Ale nestalo se tak, a kníže mu pak jednoho krásného dne učinil nabídku ve formě zcela přátelské a nejponiženější prosby. Ichmeňov se nejdřív zdráhal, avšak značné služné zlávalo Annu Andrejevnu, přičemž neodolatelná prosebníkova laskavost rozptýlila všechny ostatní pochybnosti. Kníže dosáhl svého. Lze se domnívat, že byl velkým znalcem lidí. Během krátké známosti s Ichmeňovem dokonale poznal, koho má před sebou, pochopil, že ho musí okouzlit přátelským, srdečným jednáním, získat si jeho náklonnost, protože jinak by peníze mnoho nesvedly. Nutně potřeboval správce, na kterého by se mohl stoprocentně spolehnout, aby už nikdy nemusel do Vasiljevského, jak také měl v úmyslu. Ichmeňov jím byl okouzlen natolik, že upřímně uvěřil v jeho přátelství. Nikolaj Sergejič náležel k oněm naivním romantickým lidem, kteří když už si někoho zamilují (kolikrát jen sám bůh ví proč), vždy k dotyčnému přilnou celou duší a leckdy svou oddanost až komicky přehánějí.

Uběhlo mnoho let. Knížecí statky vzkvétaly. Styky mezi majitelem Vasiljevského a jeho správcem se dály bez nejmenších nepříjemností na obou stranách a omezovaly se na strohou úřední korespondenci. Kníže, ač se Nikolaji Sergejiči nikterak nevměšoval do jeho rozhodování, udílel mu někdy takové rady, že Ichmeňova až překvapovaly svou účelností a věcností. Bylo zřejmé, že nejen nerad zbytečně utrácí, ale navíc umí zisky hromadit. Asi pět roků po svém pobytu ve Vasiljevském poslal Nikolajovi Sergejiči plnou moc ke koupi dalšího, nádherného panství o čtyřech stech poddaných v téže gubernii. Nikolaj Sergejič byl nadšen. Úspěchy knížete, pověsti o jeho zdaru, o tom, jak se povznesl, mu ležely na srdci, jako by šlo o jeho vlastního bratra. Ale jeho nadšení dostoupilo vrcholu, když mu kníže skutečně projevil při jisté příležitosti mimořádnou důvěru. Jak k tomu došlo? Zde však pokládám za nutné zmínit se o některých zvláštních podrobnostech ze života knížete Valkovského, který je do jisté míry jednou z hlavních postav mého vyprávění.

4

Zmínil jsem už dříve, že byl vdovec. Oženil se v raném mládí, a to pro peníze. Po rodičích, kteří přišli v Moskvě úplně na mizinu, nedostal skoro nic. Vasiljevské bylo zastaveno a vázly na něm obrovské dluhy. Dvaadvacetiletému knížeti, jenž byl tenkrát nucen pracovat v Moskvě v jakési kanceláři, nezbyl ani groš, takže vstupoval do života jakožto „nuzný potomek starobylého rodu“. Zachránil ho sňatek s přezrálou dcerou jistého obchodníka a nájemce v jedné osobě. Ten ho sice na věnu ošidil, ale přesto mohl kníže vyplatit z manželčinych peněz rodový statek a postavit se na vlastní nohy. Obchodníková dcera, kterou dostal kníže za ženu, uměla sotva psát, nedala dohromady ani pár slov, byla ošklivá a měla

jedinou důležitou přednost: byla hodná a trpělivá. Kníže téhle její vlastnosti plně využil. Po roce manželství zanechal ženu, která mu mezitím porodila syna, v Moskvě v péči jejího otce a nastoupil úřad v n-ské gubernii, kde si obstaral protekci u jednoho urozeného petrohradského příbuzného dosti význačné místo. Jeho duch prahl po vyznamenáních, po vzestupu a kariéře, a jelikož kníže uvážil, že nemůže s manželkou žít ani v Petrohradě, ani v Moskvě, rozhodl se začít v očekávání lepších časů svůj nový život na venkově. Už v prvním roce manželského soužití prý ženu málem utrápil hrubým zacházením. Ty pověsti velmi rozhořčovaly Nikolaje Sergejiče a knížete vehementně zastával. Tvrdil, že není schopen nešlechtného činu. Ale za sedm let kněžna zemřela a vdovec se neprodleně přestěhoval do Petrohradu. V Petrohradě dokonce učinil jistý dojem. Byl dosud mladý, sličného zevnějšku, zámožný, nadán nespornou duchaplností, vkusem i neochabujícím dobrým rozmarem, přičemž nepodnikal honbu za štěstím a protekcí, ale vedl si dosti soběstačně. Působil prý skutečně zvláštním kouzlem, bylo v něm cosi podmanivého, jakási čaromoc. Nesmírně se líbil ženám a poměr s jistou kráskou z vyšších kruhů mu vynesl skandální věhlas. Přes vrozenou šetrnost, hraničící s lakotou, rozhazoval peníze bez lítosti, a když na to přišlo, prohrával v kartách, a ani při obrovských prohrách se neškaredil. Avšak nepřišel do Petrohradu za zábavou. Chtěl se domoci určitého postavení a zajistit si kariéru. Dosáhl toho. Hrabě Nainskij, jeho urozený příbuzný, který by mu ani nevěnoval pozornost, kdyby se dostavil coby obyčejný žadatel, byl oslněn jeho společenskými úspěchy mu prokázal tu čest a přijal k sobě do rodiny na vychování jeho sedmiletého syna. Do té doby také spadá cesta knížete do Vasiljevského i jeho seznámení s Ichmeňovovými. Když konečně získal hraběcím prostřednictvím významné místo na jednom z nejdůležitějších vyslanectví, odjel do ciziny. Pak o něm kolovaly zvěsti poněkud záhadné. Mluvilo se o jakési nemilé příhodě, která se mu stala v cizině, ale nikdo nedovedl vysvětlit, oč vlastně šlo. Vědělo se jen tolik, že si mezitím přikoupil čtyři

sta poddaných, o čemž jsem se už zmínil. Vrátil se z ciziny až po mnoha letech jako vysoký hodnostář a brzo zastával v Petrohradě velmi významný úřad. V Ichmeňovce se proslýchalo, že pomýšlí na druhý sňatek a spřizní se s jakýmsi urozeným, bohatým rodem. „Chce se stát velkým pánem!“ říkal Nikolaj Sergejič a radostně si mnul ruce. Byl jsem tehdy v Petrohradě na univerzitě a vzpomínám si, že Ichmeňov mi schválně psal a prosil mě, abych zjistil, zda jsou pověsti o sňatku pravdivé. Psal i knížeti a žádal ho, aby mi byl příznivcem; ale kníže nechal dopis bez odpovědi. Věděl jsem pouze, že jeho syn, vychovávaný zprvu u hraběte a později šel na lyceum, dokončil tenkrát v devatenácti letech studia. Napsal jsem to Ichmeňovovým, jakož i to, že kníže má syna velice rád, hýčká ho a už teď prozíravě myslí na jeho budoucnost. To vše jsem se dověděl od kolegů na vysoké škole, kteří se s knížecím synkem znali. A právě v té době dostal Nikolaj Sergejič jednoho dne od knížete dopis, který ho nesmírně překvapil...

Kníže, jenž se až dosud, jak jsem se už zmínil, omezoval ve stycích s Nikolajem Sergejičem na strohou úřední korespondenci, napsal mu nyní velice přátelský dopis, v němž ho otevřeně informoval o svých rodinných poměrech. Stěžoval si na syna, psal, že ho zarmucuje svým špatným chováním; že nezbednosti takového mladíka sice ještě nelze brát příliš vážně (patrně se ho snažil omlouvat), ale že se ho rozhodl potrestat, trošku ho postrašit, totiž: rozhodl se ho poslat na nějakou dobu na venkov pod Ichmeňovův dohled. Kníže psal, že plně spoléhá na „svého předobrého, nanejvýš ušlechtilého Nikolaje Sergejiče, a zejména na Annu Andrejevnu“, prosil oba, aby přijali jeho větroplacha do rodiny, aby mu tu a tam mezi čtyřma očima domluvili, aby ho měli pokud možno rádi, ale především aby napravili jeho lehkovážnou povahu a „vštíplili mu spásná a přísná pravidla, tak nezbytná v životě lidském“. Toť se ví, starý Ichmeňov se horlivě ujal svého úkolu. Když mladičkový princ přijel, přivítali ho jako vlastního syna a Nikolaj Sergejič si ho záhy vřele zamiloval. Měl ho rád stejně jako svou Natašu. I později, už po definitivní roztržce

mezi knížecím otcem a Ichmeňovem, vzpomínal starý sedlák s láskou na svého Aljošu, jak byl zvyklý říkat princovi Alexeji Petroviči. Byl to vskutku rozmilý chlapec. Hezoučký, žensky jemný a nervní, ale přitom veselý a prostomyslný, se srdcem na dlani, schopný nejšlechetnějších citů, milující, upřímný a vděčný. Rodině Ichmeňovově se stal modlou. I přes svých devatenáct let byl ještě úplně dítě. Člověk si těžko představil, zač ho mohl otec vykázat z domu, když prý ho měl tolik rád. Říkalo se, že mladý muž se v Petrohradě oddával zahálce, byl do větru, nechtělo se mu pracovat, a tím roztrpčoval otce. Nikolaj Sergejič se Aljoši nevyptával, poněvadž kníže Petr Alexandrovič v dopise pomlčel o pravé příčině synova vyhoštění. Trousily se ostatně pověsti o Aljošově trestuhodné lehkovážnosti, o nějakém poměru s jistou dámou, o výzvě na souboj i o neuvěřitelné prohře v kartách; lidé si neodpustili ani cizí peníze, které prý utratil. Také se proslýchalo, že se kníže nerozhodl poslat syna z domu pro nějaký poklesek, nýbrž z jakýchsi zvláštních sobeckých pohnutek. Nikolaj Sergejič toto nařčení zásadně odmítal, tím spíš, že Aljoša nesmírně miloval otce, jehož za celé dětství a jinošství nepoznal. Vyjadřoval se o něm nadšeně a obdivně. Bylo vidět, že se cele poddal jeho vlivu. Aljoša také občas prohodil něco o hraběnce, za kterou běhal on i otec zároveň, ale on, Aljoša, prý zvítězil, a za to se na něho otec strašně rozhněval. Vždycky tu historku vyprávěl s nadšením, s dětinnou naivitou a s veselým zvoničným smíchem. Ale Nikolaj Sergejič ho pokaždé hned zarazil. Aljoša rovněž potvrzoval zprávu, že se jeho otec chce oženit.

Strávil ve vyhnanství už téměř rok, v pravidelných lhůtách psal otci uctivé rozšafné dopisy, a nakonec se s Vasiljevským docela sžil. Když potom kníže přijel na léto na venkov (o čemž uvědomil Ichmeňovovy předem), jal se vyhnanec sám prosit otce, aby mu dovolil zůstat ve Vasiljevském co nejdéle, a ujišťoval ho, že venkovský život je jeho pravým posláním. Všecka Aljošova rozhodnutí a vzplanutí vyvěrala z jeho nervové přecitlivělosti, z vroucího srdce i z lehkomyšlnosti, jež někdy hraničila s pošetilostí; z mimořádné

schopnosti podlehnout každému vnějšímu vlivu i z naprostého nedostatku vůle. Avšak kníže vyslechl jeho prosbu poněkud podezíravě... Nikolaj Sergejič vůbec stěží poznával svého někdejšího „přítele“. Kníže Petr Alexandrovič se úplně změnil. Najednou začal Nikolaje Sergejiče šikanovat. Při kontrole hospodářských knih projevil nechutnou chamtivost, lakotnost a nepochopitelnou podezíravost. To všechno dobráka Ichmeňova hrozně zabolalo. Dlouho se snažil nevěřit sám sobě. Nyní se děl pravý opak ve srovnání s první knížecí návštěvou ve Vasiljevském před čtrnácti lety. Kníže tentokrát navázal známost se všemi sousedy, ovšem s těmi nejvýznamnějšími. Ale Nikolaje Sergejiče nikdy nenavštěvoval a jednal s ním jako s podřízeným. Pak se stala prapodivná věc; bez nejmenší zjevné příčiny došlo mezi knížetem a Nikolajem Sergejičem k zuřivé roztržce. Byla kradmo vyslechnuta vášnivá urážlivá slova, jež padla na obou stranách. Rozhořčený Ichmeňov opustil Vasiljevské, ale případ tím ještě nekončil. Po celém okolí se najednou rozšířila hnusná pomluva. Údajně Nikolaj Sergejič prohlédl povahu mladistvého prince a hodlal prý využít všech jeho chyb ve svůj prospěch; jeho dcera Nataša (tehdy už sedmnáctiletá) prý záludně vzbudila ve dvacetiletém mladíkovi lásku; otec i matka této lásce přáli, i když se tvářili, že nic nepozorují; lstivá a „nemravná“ Nataša prý nakonec dočista obloudila mladého muže, který neviděl jejím přičiněním za celý rok téměř jedinou opravdu urozenou dívku, jichž je v počestných rodinách sousedních statkářů dost a dost. Konečně se tvrdilo, že milenci už byli domluveni, že se dají oddat v Grigorjevě, vesnici patnáct verst vzdálené od Vasiljevského, že se tak nejspíš mělo stát za zády Natašinych rodičů, ale ti prý stejně věděli všechno do nejmenších podrobností a dcera se musela řídit jejich ohavnými pokyny. Zkrátka by se nevešlo ani do celé knihy, co všechno dokázaly místní drbný obojího pohlaví o té historii nakleветit. Ale co je nejvíc s podivem, kníže tomu všemu beze zbytku uvěřil, a dokonce jen z toho důvodu přijel do Vasiljevského, neboť dostal anonymní udání, poslané do Petrohradu z venkova. Zdálo by se

ovšem, že nikdo, kdo Nikolaje Sergejiče alespoň trochu znal, by nemohl uvěřit jedinému slovu ze všech obvinění na něho vznášených. Ale jak už to na světě chodívá, všichni se tužili, všichni mluvili, kdekdo si dělal výhrady, každý kroutil hlavou a nadobro ho zavrhoval. Jenže Ichmeňov byl příliš hrdý, než aby dceru ospravedlňoval před klepnami, a velmi přísně zakázal Anně Andrejevně jakoukoli výměnu názorů se sousedy. A sama Nataša nevěděla ani po roce o všech těch pomluvách a klepech skoro nic. Rodiče před ní vše pečlivě tajili, a Nataša si žila v nevědomosti a vesele jako dvanáctileté dítě.

Tou dobou pokračovala rozepře dál, snaživci nelenili. Vynobili se donašeči i svědci, kterým se nakonec podařilo knížete ujistit, že dlouholetá správa Vasiljevského se zdaleka nevyznačovala příkladnou poctivostí. A nejen to. Před třemi lety prý Nikolaj Sergejič zatajil při prodeji lesa ve svůj prospěch dvanáct tisíc ve stříbře, o čemž prý lze předložit zcela jasné právní důkazy, tím spíš, že neměl od knížete k prodeji lesa žádnou zákonnou plnou moc, ale jednal dle vlastního uvážení. Až dodatečně přesvědčil knížete o nezbytnosti prodeje a uvedl přitom částku mnohem nižší, než ve skutečnosti dostal. Vše to bylo ovšem pouhé nařčení, jak také vyšlo později najevo, ale kníže tomu uvěřil a před svědky označil Nikolaje Sergejiče za zloděje. Ichmeňov si to nedal líbit a odpověděl stejnou urážkou. Došlo k hroznému výstupu a ihned byl zahájen proces. Poněvadž Nikolajovi Sergejiči chyběly nějaké listiny, ale zejména proto, že neměl ani příznivce, ani zkušenosti s vyřizováním podobných věcí, hned od začátku svou při prohrával. Jeho statek byl obstaven. Rozhorlený starý muž všeho nechal a rozhodl se přestěhovat do Petrohradu, aby se mohl o svůj případ starat osobně, kdežto v gubernii za sebe nechal zkušeného zmocněnce. Kníže si nejspíš brzy uvědomil, že Ichmeňovovi ukřivdil bezdůvodně. Avšak urážka byla na obou stranách tak hluboká, že o smíru nemohlo být ani řeči, a popuzený kníže vynakládal veškeré úsilí, aby věc dopadla v jeho prospěch, a za každou cenu chtěl svého bývalého správce připravit o poslední chleba.

5

Nuže, Ichmeňovovi se přistěhovali do Petrohradu. Shledání s Natašou po takovém dlouhém odloučení nebudu líčit. Za ty čtyři roky jsem na ni nezapomněl. Sice jsem se ve svých citech úplně nevyznal, ale když jsme se opět setkali, poznal jsem, že je mi souzena. Zpočátku mi připadalo, že za ta léta vůbec nevypěla, skoro se nezměnila a zůstala stejným děvčátkem, jakým byla, než jsme se rozloučili. Ale později jsem v ní den co den tušil něco nového, o čem jsem dosud vůbec nevěděl, jako by mi to bylo schválně utajeno, jako by se děvče přede mnou úmyslně schovávalo – a jaká rozkoš byla v tom tušení! Její otec býval po příjezdu do Petrohradu podrážděný a zlostný, protože se mu jeho záležitosti nedařily. Rozčiloval se, zlobil se, hrabal se v úředních listinách a na nás neměl kdy. Anna Andrejevna chodila jako tělo bez duše a zpočátku se nemohla v ničem vyznat. Petrohrad ji děsil. Vzdychala a všeho se bála, oplakávala minulý život, truchlila pro Ichmeňovku, naříkala, že Nataša už má léta, ale přitom se o ni nemá kdo postarat. A se mnou se pouštěla do podivných důvěrných hovorů, poněvadž neměla nikoho jiného, kdo by byl její přátelské důvěry hoděn.

V té době, krátce před jejich příjezdem, jsem dopsal svůj první román, jímž vlastně začala má literární dráha, a jakožto nováček jsem zprvu nevěděl, kam s ním. U Ichmeňovů jsem se o tom nezmiňoval. Málem jsme se nepohodli kvůli tomu, že žiji v zahálce, že totiž nejsem zaměstnán, ani se nesnažím hledat si místo. Starý mi to trpce a skoro zlostně vyčítal, ovšem jen a jen z otcovské účasti. A já jsem se jim prostě styděl svěřit, čím se zabývám. No vážně, jak jsem jim měl rovnou prohlásit, že nechci do zaměstnání, ale chci psát romány? Prozatím jsem radši lhal, tvrdil jsem, že nemohu místo sehnat, ale hledám usilovně. Neměl čas, aby mě kontroloval. Vzpomínám si,

jak jednou Nataša už měla našich řečí dost, proto mě tajuplně poodvedla stranou a v slzách mě zapřísahala, abych myslel na svou budoucnost, vypyťovala se mě a vyzvíдалa, co vlastně dělám. A když jsem se jí nesvěřil, musel jsem jí svatosvatě slíbit, že se nezničím jako lajdák a povaleč. Ovšem, sice jsem se ani jí nepřiznal, čím se zabývám, ale dobře se pamatuji, že bych byl za její jediné slovo uznání o mé práci, o mém prvním románě, dal všechny nejlichotivější úsudky kritiků a recenzentů, které jsem o sobě slyšel později. Až konečně můj román vyšel. Už dlouho před vydáním se v literárním světě strhl povyk a rámus. B. měl radost jak malé dítě, když si přečetl můj rukopis. Ne! Byl-li jsem kdy šťasten, pak to ani nebylo v prvních opojných chvílích úspěchu, nýbrž tenkrát, kdy jsem svůj rukopis ještě nikomu nečetl ani neukazoval. Bylo to za oněch dlouhých nocí, uprostřed horoucích nadějí, snů a vášnivé lásky k práci; když jsem se sžil s vlastní obrazivostí, s postavami, které jsem sám vytvořil, jako s nejdražšími, opravdu existujícími bytostmi; miloval jsem je, radoval se s nimi i truchlil, a kolikrát jsem až ronil nejpřímnější slzy nad svým prostým hrdinou. Neumím ani vylíčit, jakou radost měli starouškové z mého úspěchu, ačkoli nejdřív byli hrozně překvapeni, tak divně je to ohromilo! Anna Andrejevna nechtěla například uvěřit, že ten slavený nový spisovatel je týž Váňa, který atd. atd., a pořád kroutila hlavou. Staroušek se dlouho nevzdával a nejdřív se při prvních zvěstech skoro polekal; mluvil o zmařené úřednické kariéře, o neukázněném chování všech spisovatelů vůbec. Avšak neustálé nové zvěsti, oznámení v časopisech, a konečně několik pochvalných slov, jež slyšel od osob, kterým zbožně a uctivě věřil, to vše ho přimělo, aby změnil svůj názor. Když pak uviděl, že mám najednou peníze, když se dověděl, jak může být placena literární činnost, byly tím rozptýleny i všechny poslední pochybnosti. Uměl rychle přecházet od pochyb k naprosté, nadšené víře, z mého štěstí se radoval jako dítě, a proto se náhle oddal nejsmělejším nadějím, nejzářivějším snům o mé budoucnosti. Denně pro mne vynalézal nějakou novou životní dráhu a snoval plány, a co všechno

v nich nebylo! Projevoval mi teď jakousi mimořádnou, dosud nebývalou úctu. Ale přesto se stávalo, pokud se pamatuji, že ho najednou zase přepadávaly pochyby, často mezi nejhoroucnějším blouzněním, a opět ho mýlily.

„Spisovatel, básník! To je tak divné... Kdypak se nějaký básník domohl slušného postavení, nějaké hodnosti? Ti škralové jsou přece tak nespolehlivé živly!“

Neušlo mi, že takové pochybnosti a všechny ty ožehavé otázky ho trápí nejčastěji za soumraku (tak nezapomenutelné jsou pro mne všechny detaily i celý ten zlatý čas!). Za soumraku náš staroušek vždycky nějak zvlášť znervózňel, víc podléhal dojmům a viděl všechno černě. Já a Nataša jsme to už znali a smáli se předem. Vzpomínám si, že jsem mu pro povzbuzení vykládal příběhy o tom, jak Sumarokova udělali generálem, jak Děržavin dostal tabatěrku plnou zlaťáků, jak sama císařovna navštívila Lomonosova. Vyprávěl jsem mu o Puškinovi, o Gogolovi.

„Vím, hochu, všechno vím,“ odušil starý, ač všechny ty historiky slyšel poprvé v životě. „Hm! Poslouchej, Váňo, stejně jsem rád, že ty tvoje výplody nejsou ve verších. Verše jsou hloupost, hochu. Nehádej se a věř mně, starému člověku. Myslím to s tebou dobře. Vyložená hloupost, zbytečné maření času! Básně ať si píšou studentíci. Ještě vás ty básně jednou přivedou do blázince... Dejme tomu, že Puškin je veliký, to nikdo nepopírá, ale stejně jsou to veršíky a nic víc. Próza, to je jiná! To může spisovatel čtenáře i poučit, třeba se zmíní o lásce k vlasti nebo tak podobně, a vůbec o ctnostech... baže! Já se neumím tak vyjádřit, hochu, ale ty mi jistě rozumíš. Vždyť tě mám rád, proto ti to říkám. No tak, jen nám to přečti!“ uzavřel poněkud protektorsky, když jsem konečně donesl knihu a všichni jsme po svačině zasedli ke kulatému stolu. „Přečti nám, cos to vlastně sepsal. Je kolem tebe náramné pozdvižení. Však uvidíme, uvidíme!“

Rozevřel jsem knihu a připravil se ke čtení. Zrovna to odpoledne můj román vyšel, a jakmile jsem konečně sehnal výtisk, běžel jsem k Ichmeňovům, abych jim předčítal ze svého díla.

Co jsem se natrápil a nazlobil, že jsem jim nemohl něco přečíst už dřív z rukopisu, který měl u sebe nakladatel! Nataša skoro plakala zlostí, vyčítala mi, že cizí lidé si přečtou můj román dřív než ona... Ale teď už konečně sedíme u stolu. Starý pán se tváří vážně, nasadil kritický výraz. Chce mě soudit přísně a „osobně se přesvědčit“. I stařenka se na mne dívala neobyčejně slavnostně; dívže si na to čtení nevzala nový čepeček. Už dávno si všimla, že pohlížím s bezmeznou láskou na její z nejmilejších, Natašu; že se mi tají dech a dělají mžitky před očima, kdykoli se s ní dám do řeči, a že i Nataša se po mně dívá celá rozzářená. Ano! Konečně nadešel ten čas, nadešel ve chvílích zdaru, zlatých nadějí a dokonalého štěstí, všecko to přišlo najednou. Stařenka také zpozorovala, že i její staroušek mě nějak příliš vyznamenává a zvláště pohlíží na mne a na dceru... což ji polekalo. Nebyl jsem přece hrabě ani kníže, ani úřední princ, či alespoň kolegiátní rada, absolvent vysoké školy právnické, mladý a hezký, ověšený řády. Něco polovičatého, to nebylo nic pro Annu Andrejevnu.

Kdekdo toho člověka vychvaluje, myslela si o mně, ale proč – nikdo neví. Spisovatel, básník... Ale co je to vůbec takový spisovatel?

6

Přečetl jsem jim svůj román na posezení. Začali jsme hned po čaji a seděli do dvou hodin v noci. Staroch se nejdřív zakabonil. Očekával cosi nedostižného a vznešeného, co by snad ani sám nedokázal pochopit, a teď najednou místo toho taková všednost a samé známé věci – navlas stejné, jaké se obvykle dějí kolem nás. A kdyby hrdina byl aspoň výjimečný a zajímavý muž anebo nějaká historická osobnost, jako je například Roslavlev či Jurij Miloslavskij (hrdinové stejnojmenných románů M. N. Zagoskina (1789–1852), pozn. red.);

ale to se tu producíruje nějaký nepatrný, zakřiknutý, skoro přihloupý úředníček, kterému navíc upadaly všechny knoflíky u stejnokroje; a všecko se líčí takovým obyčejným slohem, inu docela jako když mluvíme mezi sebou... Divná věc!

Stará paní vzhlížela tázavě k Nikolajovi Sergejiči, a dokonce se tvářila trošku dotčeně. Zdalipak namouduší stojí za to tisknout a číst takové tlachy, a ke všemu se za to ještě platí – měla vepsáno ve tváři. Nataša byla pozornost sama, dychtivě poslouchala, oka ze mne nespustila, bedlivě se mi dívala na ústa, jak vyslovuji každé slovo, a sama přitom ševalila hezoučkými rtíky. A nastojte! Ještě jsem nedočel do poloviny, a všem mým posluchačům se řinuly slzy z očí. Anna Andrejevna upřímně plakala, protože jí bylo z duše líto mého hrdiny a naivně mu toužila aspoň nějak pomoci v jeho trápení, což jsem vyrozuměl z jejích výkřiků. Staroušek už zavrhl veškeré vidiny vznešenosti. „Ono je vidět hned na začátku, že to není žádná díra do světa. Žádný zázrak, prostě takové povídání. Ale zato bere za srdce,“ řekl. „Člověk pochopí a uchová si v paměti, co se kolem něho děje. Pozná, že i ten nejušlápnutější, nejposlednější člověk je taky člověk.“ Nataša poslouchala, plakala a kradmo mi pod stolem pevně tiskla ruku. Po skončení čtení Nataša vstala. Tvářičky jí planuly, v očích měla slzy. Najednou mě popadla za ruku, políbila ji a pak vyběhla z pokoje. Otec a matka se na sebe podívali.

„Hm! Vida ji, jak se umí nadchnout,“ vypravil ze sebe starý, ohromen dceřiným chováním. „Ale to je vlastně pěkné, takové ušlechtilé hnutí! Hodné děvče...“ blábolil a letmo se díval na ženu, jako by Natašu rád omluvil a zároveň chtěl jaksi omluvit i mne.

Avšak Anna Andrejevna, přestože byla při čtení také poněkud rozechvělá a pohnutá, tvářila se nyní tak, jako by chtěla prohlásit: Toť se ví, Alexandr Makedonský byl hrdina, ale snad by šlo všecko vyřídít v klidu.

Nataša se brzo vrátila, veselá a šťastná. Když mě mījela, nenápadně mě štípla. Starý už málem opět začal „vážně“ rozebírat můj román, ale samou radostí vypadl z role a nechal se unést.

„No, Váňo, bylo to moc pěkné, hochu! Potěšils mě! Tolik jsi mě potěšil, že jsem to ani nečekal. Nic vznešeného, nic velebného, to je znát... Tamhle mám Osvobození Moskvy, přímo v Moskvě to bylo sepsáno... tak na tom je hned od první řádky vidět, že ten člověk se – abych tak řekl – vznesl jako orel k výšinám... Ale víš, Váňo, ty to máš nějak prostší a srozumitelnější. A mně se právě líbí, že tomu líp rozumím. Je mi to nakonec milejší, protože mám dojem, jako kdybych to sám prožil. Co nakonec s tou vznešeností? Ani bych tomu nerozuměl. Ten sloh bych ale vylepšil. Říkej si, co chceš, přece jen je to málo vzletné... Ale teď už je, hádám, stejně pozdě, když už to vytiskli. Leda ve druhém vydání? Bude to mít druhé vydání, že ano, chlapče? Byly by zas peníze... Mno!“

„To jste vážně dostal tolik peněz, Ivane Petroviči?“ prohodila Anna Andrejevna. „Jak tak na vás koukám, pořád se mi to nějak nezdá. Můj ty bože, za co všechno se dneska platí!“

„Víš, Váňo,“ pokračoval stařík s rostoucím západem. „Úřad to sice není, ale přece je to povolání. I vysoce postavené osoby si to přečtou. Říkal jsi, že Gogol dostává každoročně podporu a že ho poslali do ciziny. Co kdyby ti taky dali takovou možnost? Co? Nebo bys musel sepsat ještě něco? Tak piš, hochu, piš honem! Neusni na vavřínech. Hlavně nezhálet!“

A říkal to s takovou jistotou, tak dobrácky, že jsem neměl dost odvahy ho zarazit a bránit jeho fantazii v rozletu.

„Nebo bys například mohl dostat tabatěrku... Co by ne? Vždyť dobrodiní se meze nekladou. Budou tě chtít povzbudit. A kdo ví, snad se dostaneš i ke dvoru,“ dodal zpola šeptem a významně přimhouřil oči, „nebo ne? Co takhle ke dvoru, to by nešlo?“

„Ke dvoru, to zrovna!“ pravila Anna Andrejevna skoro uraženě.

„Za chvíli mě povýšíte na generála,“ odpověděl jsem a smál se od srdce.

Starý se také dal do smíchu. Byl zjevně spokojen.

„Nepřeje si Vaše Excelence něco pojíst?“ zvolala rozjařeně Nataša, která nám mezitím přichystala večeři.

Hlasitě se rozesmála, přiběhla k otci a pevně ho objala.

„Ty můj hodný tatínku!“

Starý zjhl.

„No dobře, dobře! Vždyť já jen tak mluvím. Generál negenerál, teď pojďte večeřet. Ty jsi taky hned ze všeho celá pryč!“ dodal a poplácal svou Natašu po rozpálené tváříčce. „Víš, Váňo, vždyť já to všechno myslím dobře. A třeba nejsi generál, na to si ještě počkáš, stejně už jsi známá osobnost, literák!“

„Dnes se říká spisovatel, tati.“

„Ne literák? To jsem nevěděl. Tedy spisovatel, řekněme. Ale co jsem to chtěl... Komořím tě ovšem neudělají za to, žeš napsal román, ani nápad, ale stejně to můžeš dotáhnout daleko. Třeba se stát nějakým atašé. Mohli by tě poslat do Itálie nebo na další studia, a tak. Dostal bys peněžitou podporu. Ale musel bys přijímal peníze a pocty za vykonanou práci, za skutečnou práci, a ne třeba z protekce...“

„Ale ne abys nám pak zpychl, Ivane Petroviči,“ se smíchem dodala Anna Andrejevna.

„Tak už mu honem dejte hvězdičku, tati! Vážně, co pořád máte s tím atašé?“

A Nataša mě zase štípla do ruky.

„Ona si ze mne pořád dělá dobrý den!“ zvolal starý a zjihle se díval na Natašu, již se rozhořely tváříčky a oči vesele blýskaly, učiněné hvězdičky. „Asi jsem, děti, opravdu přestřelil. Tohle dělám odjakživa... jenže víš, Váňo, jak tak na tebe koukám... ty jsi docela obyčejný...“

„I propána! A jaký by měl být, tatíčku?“

„Tak jsem to nemyslel. A přece, Váňo, máš obličej jaksi tento... totiž vůbec nevypadáš jako básník... Víš, básníci prý bývají bledí, no a mají takovéhle vlasy a v očích něco... Víš, třebaš takový Goethe i jiní... To jsem četl v Abbadonně (romantická povídka N. A. Polevého (1796-1847) – pozn. red.)... Copak? Zase jsem něco popletl? Hele ji, nezbednici, táta je jí pro legraci. Já nejsem žádný učenec, miláčkové, jdu na všechno spíš přes pocit. Inu, obličej sem, obličej tam! Nakonec to není žádné neštěstí, mně se líbíš tak jako tak. Hlavně

buď poctivý, Váňo, buď poctivý, to je hlavní věc. Žij poctivě a nezpychni! Všechny cesty jsou ti otevřené. Služ poctivě své věci. Tohle jsem chtěl říct!“

Byla to nádherná doba! Všechny volný čas, všechny večery jsem trávil u nich. Starému jsem přinášel novinky z literárního světa, zprávy o literátech, o které se najednou začal nesmírně zajímat; četl teď dokonce kritické studie od B., o němž jsem mu hodně vykládal a jemuž sice skoro nerozuměl, ale přitom ho chválil téměř nadšeně a trpce toužil na jeho odpůrce, píšící do Severního trubce (list Severní včela, vyd. od r. 1825 F. V. Bulgarinem – pozn. red.). Stařenka ostražitě hlídala mne a Natašu, ale neuhlídala nás. Už mezi námi padlo jisté slůvko a konečně jsem uslyšel, jak mi Nataša se sklopenou hlavinkou a s našpulenými rty šepetem řekla: Ano. Ale starouškové na to přišli. Přemýšleli, mudrovali. Anna Andrejevna dlouho vrtěla hlavou. Bylo jí divně a úzko. Nedůvěřovala mi.

„Dobře, teď jste měl úspěch, Ivane Petroviči,“ řekla. „Ale co když později budete mít smůlu nebo tak, co potom? Aspoň kdybyste byl někde v úřadě.“

„Něco ti povím, Váňo,“ rozhodl starý po delší úvaze. „Sám jsem to viděl, zpozoroval, a upřímně řečeno jsem měl dokonce radost, že ty a Nataša... inu, jakýpak copak! Podívej, Váňo, jste oba ještě moc mladí a moje Anna Andrejevna má pravdu. Počkejme. Dejme tomu, že jsi talent, sice žádný génius, jak tě ze začátku vynášeli... zrovna dneska jsem na tebe četl kritiku v Trubci, ošklivě tě zepsuli, no ale to pro mě není žádný časopis... Tak podívej. Talent, to ještě nejsou peníze v záločně. A vy jste oba chudí. Počkáme nějaké dva roky, půldruhého, nebo aspoň rok. Když ti všechno dobře půjde a zajistíš si pevné postavení, bude Nataša tvoje. Kdyby se ti to nepodařilo... Posuď sám, jsi poctivý člověk. Zvaž to.“

Při tom zůstalo. Ale po roce?

Ano, bylo to skoro přesně za rok. Za bezmračného zářijového dne jsem navečer přišel ke svým starouškům nemocný a se zlomeným srdcem, klesl jsem na židli málem ve mdlobách, takže když mě uviděli, k smrti se polekali. Ale proto

se mi hlava nezatočila a srdce mě nebolelo tak, že jsem stokrát docházel k jejich dveřím a stokrát se vracel zpátky, než jsem nakonec vstoupil – nebylo to tím, že se mi životní dráha nevydařila a neměl jsem dosud ani slávu, ani peníze. Nebylo to ani tím, že jsem dosud nebyl „atašé“ a měl ještě daleko k tomu, aby mě poslali na zotavenou do Itálie, ale proto, že za ten jediný rok jako by uběhlo deset let, a totéž zažívala i má Nataša. Najednou mezi námi ležela nedozírná propast... Vidím to jako dnes. Seděl jsem před starochem, mlčel jsem a kroutil v roztržitých rukou už beztak zprohýbaný kloboúk. Seděl jsem a čekal, kdy se objeví Nataša. Mé šaty byly ubohé a špatně mi padly. Měl jsem ztrhaný obličej, zhubl jsem a celý zežloutl – a přece jsem zdaleka nevypadal jako básník, v očích jsem neměl ten zvláštní výraz, s kterým si dobrý Nikolaj Sergejič kdysi dělal takové starosti. Stará paní se na mne dívala s nelíčeným soucitem, kdežto v duchu si nejspíš říkala: A tenhle se málem stal Natašinyým ženichem, Bůh chraň a uchovej!

„Nevezmete si čaj, Ivane Petroviči?“ Na stole se v samovaru vařila voda. „A jakpak se pořád máte, mladý pane? Vypadáte jako nemocný,“ poptávala se žalostně, slyším ji jako dnes.

A jako dnes to vidím. Mluví ke mně, ale v očích se jí zračí ještě jiná starost, stejná starost, pro kterou se zasmušil i její staroušek, který tu sedí nad vychládajícím koflíkem, zahlubán do myšlenek. Věděl jsem, že jim v té chvíli dělá těžkou hlavu proces s knížetem Valkovským, neboť věc se vyvíjela pro ně dost nepříznivě, a že je potkaly ještě další trampoty, jež Nikolaje Sergejiče tak rozčilily, že málem onemocněl. Mladý princ, pro něhož celá historie se soudem vypukla, si našel asi před pěti měsíci příležitost navštívit Ichmeňovovy. Starý měl svého milého Aljošu rád jako vlastního syna a denně na něj vzpomínal, proto ho přivítal radostně. Anna Andrejevna si vzpomněla na Vasiljevské a rozplakala se. Aljoša k nim chodil stále častěji, aby otec nevěděl. Nikolaj Sergejič, povaha čestná, otevřená a přímočará, rozhodně odmítl jakékoliv opatrnictví. Ve své ušlechtilé hrdosti nechtěl

ani pomyslet na to, co by řekl kníže, kdyby se dověděl, že jeho syn opět navštěvuje Ichmeňovovu rodinu, a raději se snažil na to nemyslet. Nevěděl však, zda bude mít dost sil, aby snesl další urážky. Princ k nim docházel skoro každý den. Starouškům s ním bylo veselo. Vysedával u nich celé večery a hluboko přes půlnoc. Toť se ví, otec se nakonec všecko dověděl. Vznikly z toho ohavné klepy. Kníže urazil Nikolaje Sergejiče strašným dopisem, zase na někdejší téma, a synovi výslovně zakázal Ichmeňovovy navštěvovat. Stalo se to čtrnáct dní před mým příchodem. Starý propadl bezútešnému smutku. Jakže?! Jeho Nataša, nevinná a ušlechtilá, že by měla být opět zatažena do špinavých pomluv, do celé té ničemnosti? Její jméno potupně vyslovil člověk, který ho už jednou urazil... A to vše by měl nechat bez zadostučinění? První dny ho zoufalství sklátilo na lůžko. To vše jsem věděl. Slyšel jsem o celém případě dopodrobna, ačkoli jsem se poslední dobou, nějaké tři neděle, u nich neukázal a ležel jsem doma, nemocen a zdrcen. Ale věděl jsem ... Ne, tenkrát jsem pouze tušil, že kromě té záležitosti mají ještě něco, co je dozajista znepokojuje nejvíc ze všeho, a v mučivém stesku jsem je pozoroval. A hrozně jsem se trápil. Báł jsem se uhodnout, báł se věřit a všemožně si přál oddálit osudovou chvíli. Ale zároveň jsem právě proto přišel. Onoho večera mě to k nim přímo pudilo.

„Copak, Váňo,“ náhle se probral starý, „snad jsi nestonal? Co žes u nás tak dlouho nebyl? Musím se ti omluvit. Už dávno jsem se chtěl jít na tebe podívat, ale pořád jaksi tento...“ A opět se zamyslel.

„Nebylo mi dobře,“ odvětil jsem.

„Hm, nebylo ti dobře,“ opáčil asi po pěti minutách. „To je ono, nebylo dobře. Já ti to tenkrát říkal, varoval jsem tě, ale ty sis nedal říct! Mno. Ba ne, hochu zlatý, Múza odjakživa seděla v podkroví o hladu a bude to tak vždycky.“

Věru, stařík měl špatnou náladu. Kdyby ho nebyl jitiřil vlastní bol, nebyl by přede mnou začal o hladové Múze. Díval jsem se mu do tváře; zežloutla a v očích se mu zračil zvláštní údiv,

nějaká otázka, kterou nebyl s to vyřešit. Žena na něho hleděla starostlivě a potřásala hlavou. Když se jednu chvíli otočil, kradmo mi na něho ukázala.

„Jak se daří Natálii Nikolajevně? Je doma?“ zeptal jsem se jí ustaraně.

„Je doma, mladý pane, to víte,“ odpověděla poněkud v rozpacích nad mou otázkou. „Hned se na vás přijde podívat. Celé tři týdny jste se neviděli! Ale ona je vám teď nějaká divná, člověk neví, jestli je nemocná, nebo jí něco chybí. Pánbůh ví!“ A plaše pohlédla na svého muže.

„Co by jí bylo? Nic jí není,“ ozval se Nikolaj Sergejič s nechutí, „je zdravá. Holka prostě přichází do let, není už žádné děcko, to je to celé. Kdopak by se v tom vyznal? Dívčí smutky a kaprice!“

„Proč zrovna kaprice?“ namítla Anna Andrejevna nedůtklivě.

Starý neodpověděl a bubnoval prsty po stole. Bože, snad už mezi nimi k něčemu nedošlo, pomyslíl jsem si v obavě.

„No, a jak to vypadá u vás?“ začal znovu. „Co B.? Pořád ještě píše kritiky?“

„Ano, píše.“

„Och, Váňo, Váňo!“ uzavřel a mávl rukou, „Co s kritikou!“ Dveře se otevřely a vstoupila Nataša.

7

Nesla si klobouček, a když vešla, odložila jej na piano. Potom přistoupila ke mně a mlčky mi podala ruku. Rty se jí slabě zachvěly, snad mi chtěla něco říci, přivítat mě, avšak neřekla nic.

Uběhly tři týdny, co jsme se viděli naposledy. Díval jsem se na ni s úžasem a bázní. Za tři týdny se tolik změnila! Píchlo mě u srdce, když jsem uviděl ty vpadlé bledé tváře, rty rozpraskané

jako v zimnici a oči blýskající pod dlouhými temnými řasami horečnatým žárem a jakýmsi vášnivým odhodláním.

Ale, bože můj, jak krásná byla! Nikdy dříve ani později jsem ji neviděl tak jako toho osudového dne. Je to ona, je to Nataša, táž dívenka, která ještě před rokem visela na mně očima a pohybovala spolu se mnou rty, když jsem předčítal ze svého románu, a vesele, bezstarostně se toho večera smála? Je to vskutku Nataša, která mi v tom pokoji, hlavinku sklopenou a všecka uzardělá, řekla ano?

Ozval se dunivý zvuk zvonu, svolávajícího na nešpory. Nataša sebou trhla, stará paní se pokřižovala.

„Chtělaš jít do kostela, Natašo, a oni už zvoní,“ pravila. „Jen běž, Natašenko, jdi se pomodlit. Aspoň se trochu projdeš. Co bys seděla zavřená doma? Koukej, jaká jsi bledá! Někdo tě zrovna musel uhranout.“

„Já... možná... dneska nepůjdu,“ vypravila ze sebe Nataša pomalu a tiše. „Není mi... dobře,“ dodala a zbledla jako plátno.

„Měla bys radši jít, Natašo. Přece jsi prve chtěla, a přinesla sis klobouček. Jen se, Natašenko, hezky pomodli, aby ti Pánbůh dal zdraví,“ domlouvala jí Anna Andrejevna opatrně.

„No ano. Jdi. Aspoň se projdeš,“ dodal starý a také se na dceru díval znepokojeně. „Maminka má pravdu. A tady Váša tě doprovodí.“

Zdálo se mi, že Nataše letmo zahrál na rtech hořký úsměv. Šla k pianu, vzala si klobouk a nasadila si ho a ruce se jí třásly. Každý její pohyb byl jakoby podvědomý, jako by ani nevnímala, co dělá. Otec a matka si ji upřeně prohlíželi.

„Sbohem!“ pravila sotva slyšitelně.

„Ale jdi, zlato, jaképak sbohem, vždyť před sebou nemáš dalekou cestu. Aspoň tě trošku ofoukne vítr. Koukej, jaká jsi bledoučká. Ach ano, málem bych zapomněla, paměť mi už neslouží, mám už pro tebe hotový škapulíř. Zašila jsem ti do něho modlitbičku, andílku. To mi loni poradila jedna jeptiška z Kyjeva. Je to příhodná modlitba. Vezmi si křížek na krk, Natašo. Snad ti Pánbůh nadělí zdraví. Vždyť máme jen tebe.“